

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **T.G.P.**, narozený ..., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, 331 65 Balková
zastoupený Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s.
sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 4. 2018, č. j. OAM-59/LE-LE05-LE05-PS-2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a současně byla doba trvání zajištění stanovena do 30. 7. 2018.
2. Žalobce nejprve obecně namítal, že žalovaný porušil § 2 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), § 68 odst. 3 správního řádu, § 46a odst. 1 písm. e) a § 47 zákona o azylu, čl. 8 odst. 3 přijímací směrnice a čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv (dále jen „Úmluva“).
3. Žalobce dále namítal, že žalovaný nedostatečně odůvodnil nevyhnutelnost uložení opatření, které je svou povahou omezením osobní svobody a odkázal na § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a důvodovou zprávu k tomuto ustanovení. Následně žalobce argumentoval čl. 8 odst. 3 písm. d) přijímací směrnice a rozhodnutím ESD C-534/11 Arslan, bod 63.
4. Žalobce uvedl, že v jeho případě postačovalo jiné, mírnější opatření k zabezpečení jeho účasti a průběhu řízení ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. S ohledem i na fakt, že žalobce na území ČR pobývá již 9 let a není zde předpoklad, že by se na území skrýval. Dále má také na území ČR stálou adresu, kterou si správní orgán může ověřit, jelikož byl i zajištěn při pobytové kontrole na Praze 4. Žalobce již v minulosti v ČR o mezinárodní ochranu žádal a během tohoto předchozího řízení se správním orgánem důsledně spolupracoval a hájil svá práva.
5. Dále žalobce poukázal na § 47 zákona o azylu a čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy s tím, že stát má povinnost zajistit, že detence je použita pouze po pečlivém posouzení její nezbytnosti v každém jednotlivém případě, jako přiměřená odpověď a na co nejkratší možnou dobu, přičemž stát by měl nejprve zvážit méně invazivní nebo donucovací opatření k dosažení stanovených cílů. Žalobce se domníval, že v jeho případě se žalovaný s uvedenými závazky nevypořádal vůbec nebo nedostatečně.
6. Následně žalobce namítal, dobu zajištění, která je nepřiměřená a nedostatečně odůvodněná. Správní orgán systematicky přistupuje k prakticky nejdelší možné době zajištění, tedy 110 dní. Správní orgán vypočítává tuto lhůtu sečtením 90 dní – doba, za kterou bude rozhodnuto o žádosti o mezinárodní ochranu, plus 15 dní k podání žaloby. Není pravdou, že by ve všech případech mělo podání žaloby odkladný účinek. To, že bude řízení trvat jen 90 dní, je také spekulace správního orgánu, který není řádně odůvodněna.
7. Na závěr žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
8. Žalovaný nesouhlasil s podanou žalobou, neboť má za to, že se v žalobě namítaných porušení při rozhodování věci nedopustil. K námitkám žaloby vztahujícím se k nezákonnosti jeho rozhodnutí, nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu, žalovaný uvedl, že je přesvědčen o tom, že z napadeného rozhodnutí je jasně seznatelné, z jakých

podkladů správní orgán vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Správní orgán ve svém rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů dospěl k domněnce, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze účelově s cílem oddálit hrozící správní vyhoštění ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

9. Žalovaný rozhodl o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a připomněl, že „*V případě podání žádosti o mezinárodní ochranu až ve chvíli, kdy žadateli hrozí vyhoštění, existuje vyvratitelná domněnka, že tato žádost byla účelová.*“ (z rozsudku NSS ze dne 15. 8. 2008, sp. zn. 5 Azs 24/2008).
10. K námitce týkající se nedostatečných důvodů pro zajištění žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 31. 8. 2016, sp. zn. 41 Az 17/2016 a uvedl, že námitky žalobce jsou irelevantní, jelikož ve svém rozhodnutí dostatečně zdůvodnil své kroky, které vedly k rozhodnutí o zajištění žalobce, a to především to, že žalobce již v minulosti vědomě mařil výkon správního a soudního rozhodnutí tím, že ač měl odcestovat z území ČR tak takto neučinil a dále pobýval na území ČR nelegálně. Tímto žalobce vědomě porušoval právní předpisy ČR, a tudíž je pravděpodobné, že by takto činil i nadále.
11. Žalovaný dále uvedl, že dostatečně zvážil alternativy k povinnosti setrvat v zařízení v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany a odkázal na str. 4 napadeného rozhodnutí, kde mimo jiné uvedl, že by uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu nebylo v případě žalobce účinné, o čemž svědčí nejen jeho naprosté nerespektování právního řádu i jemu uložených povinností, ale také jeho zcela účelové jednání.
12. K námitce ohledně stanoveného doby zajištění na 110 dní, žalovaný uvedl, že z celkového zjištěného stavu věci je doba zajištění zcela přiměřená, a to zejména s ohledem na okolnosti, kterými jsou předpokládána délka řízení o mezinárodní ochraně a případného soudního přezkumu, neochota vycestovat z území ČR, řízení o správním vyhoštění a neexistence významných vazeb na území ČR.
13. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.
14. **Soud neshledal žalobu důvodnou.**
15. V souladu s § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bylo ve věci rozhodnuto bez jednání, neboť žalobce ani žalovaná nenavrhli nařízení jednání a soud nepovažuje nařízení jednání k projednání věci za nezbytné.
16. Dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu „*Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se*

domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se brozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.“

17. Podle § 47 odst. 1 zákona o azylu „Zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany

a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo

b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.“

18. Dle § 47 odst. 2 zákona o azylu „Ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.“

19. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl dne 8. 4. 2018 zajištěn dle § 124 zákona o pobytu cizinců a umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Balková za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění byly skutečnosti, že dne 8. 4. 2018 žalobce při pobytové kontrole na Praze 4 nepředložil hlídce OPKPE Praha k prokázání své totožnosti žádný doklad totožnosti a předložil pouze hraniční průvodku s vylepeným výjezdním příkazem s platností do 3. 4. 2018. Následnou lustrací v příslušných evidencích bylo zjištěno, že cizinec je veden v Evidenci nežádoucích osob (dále jen „ENO“) a že mu byl trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 4 sp. zn. 52T 32/2018 uložen trest vyhoštění na dva roky a byla mu stanovena lhůta pro vycestování z území ČR do 3. 4. 2018. Dále bylo zjištěno, že žalobci bylo rozhodnutím OPKPE Praha ze dne 13. 6. 2017 uloženo vyhoštění a zakázán pobyt na území členských států EU na dobu 2 let. Bylo tedy zjištěno, že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně bez cestovního dokladu a jakéhokoliv oprávnění k pobytu a v rozporu se správním i soudním rozhodnutím o vyhoštění, svým jednáním tedy mařil výkon rozhodnutí o vyhoštění, které mu bylo uloženo. Z tohoto důvodu byl zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem realizace vyhoštění. Z jeho jednání bylo totiž zřejmé, že existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat a bude i nadále mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění.

20. Dne 11. 4. 2018 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že žádá o mezinárodní ochranu, protože život ve Vietnamu je ekonomicky těžký a chtěl by žít a pracovat v ČR.

21. K argumentaci, založené na důvodové zprávě, přijímací směrnici a rozhodnutí ve věci Arslan, soud předně konstatuje, že ustanovení zákona o azylu je nutno vykládat eurokonformně. Po porovnání textu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu s ustanovením čl. 8 odst. 3 písm. d) přijímací směrnice a s bodem 63 rozsudku ve věci Arslan je soudu

zřejmé, že účel v souladu s přijímací směrnicí i s výkladem Soudního dvora Evropské unie je obsažen již v samém znění daného ustanovení zákona o azylu, kdy naplnění podmínek použití tohoto ustanovení správní orgán řádně zkoumal. Ani přijímací směrnice nestanoví, že realizace navrácení nebo vyhoštění cizince musí být v rámci stanovené doby zajištění možná nebo důvodně předpokládána. Stanoví toliko kritéria uplatnění zajištění včetně toho, že cizinec byl zajištěn za účelem přípravy navrácení nebo výkonu vyhoštění, nikoliv že je nutné, aby došlo k realizaci v době stanovené rozhodnutím o zajištění. Jak již soud zdůraznil, řízení o vyhoštění a řízení o mezinárodní ochraně jsou vzájemně oddělená. Proto jsou jako celek nepodložené argumenty žalobce spočívající v nutnosti možné realizace vyhoštění žalobce v rámci doby zajištění, neboť by šly proti samému smyslu zajištění žadatele o mezinárodní ochranu, který již byl předtím zajištěn za účelem přípravy navrácení nebo výkonu vyhoštění a u nějž se lze domnívat, že žádost podal účelově, kdy tímto smyslem je – i v souladu s rozsudkem ve věci Arslan – prevence žadatelova vyhnutí se navrácení. Sám žalobce navíc správně uvedl, že po dobu trvání zajištění není ani možné žalobce vyhostit, neboť je zde překážka probíhajícího řízení ve věci mezinárodní ochrany.

22. Ohledně odůvodněnosti doby uložení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců soud uvádí následující. I když určení délky setrvání v zařízení se pohybuje v mezích správního uvážení, musí být z rozhodnutí seznatelná úvaha správního orgánu, na základě které byla délka setrvání stanovena. V souzené věci žalovaný správní orgán rozhodl o povinnosti žalobce setrvat v zařízení pro zajištění cizinců do 30. 7. 2018, tedy v délce 110 dní. Při stanovení délky zajištění žalobce v daném zařízení správní orgán vycházel z předpokládané délky řízení o žádosti ve věci mezinárodní ochrany, a to 90 dnů, dále kalkuloval s případnou podanou žalobou proti rozhodnutí o mezinárodní ochraně a připočetl 15 dnů a přiměřenou dobou potřebnou pro doručování v soudním řízení 5 dní. Dle názoru soudu žalovaný dostatečně a srozumitelně odůvodnil stanovenou dobu zajištění. Doba 110 dnů je přiměřená a přezkoumatelně odůvodněná, přičemž správní orgán zdůraznil svou povinnost dodržet maximálně zákonem stanovenou lhůtu 120 dnů. Soud nesdílel názor žalobce, že tato doba nebyla řádně odůvodněna. Žalovaný při stanovení délky doby má toliko možnost vycházet z předpokládané a praxí ověřené doby řízení. Samozřejmě, že může dojít v jednotlivých případech k odchylkám, nicméně to žalovanému v době rozhodování o povinnosti setrvat v zařízení není známo.
23. K námitce stanovení maximální délky doby, po kterou je povinen žalobce setrvat v ZZC a ke zbavení svobody ve smyslu čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy se již opakovaně vyslovil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 21. 5. 2014, č. j. 6 Azs 33/2014 – 45), v němž uvedl, že „*nic v napadeném rozhodnutí ani ve spisech nevyvolává pochybnost o tom, že žalovaný překročil nebo dokonce zneužil meze správního uvážení ve smyslu rozsudku č. j. 3 Azs 24/2013-42*“ a dále pokračoval, že „*V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný poukázal na konkrétní a specifické okolnosti daného případu, na základě kterých rozhodl o povinnosti žalobce setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, a vzhledem ke všem těmto uvedeným okolnostem (včetně absence platných dokladů, jež je třeba nejprve obstarat) dospěl k závěru o nutnosti vyslovit povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v maximální možné zákonné délce. Stanovená délka povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců není*

odůvodněna toliko závěrečnou větou odůvodnění napadeného rozhodnutí, nýbrž specifickými skutkovými okolnostmi uvedenými v celém odůvodnění napadeného rozsudku (arg. „vzhledem k výše uvedenému“). Nejvyšší správní soud proto nemá žádnou pochybnost o tom, že stanovená, byť podle zákona maximální délka povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců odpovídá též požadavkům subsidiarity a přiměřenosti, jaké na zásah do práva na osobní svobodu klade čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy (srov. rozsudek ESLP ze dne 27. listopadu 2008 Rashed proti České republice, stížnost č. 298/07, bod 68; rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 29. ledna 2008 ve věci Saadi proti Velké Británii, stížnost č. 13229/03, bod 79). K těmto závěrům ostatně dospěl rovněž krajský soud v napadeném rozsudku; na jeho závěry proto Nejvyšší správní soud v podrobnostech odkazuje.“

24. Uvedené závěry Nejvyššího správního soudu lze plně aplikovat i na nyní projednávanou věc. Soud z nich proto bez dalšího vychází. Konstatuje, že žalovaný vystavěl úvahu o maximální délce doby, po kterou je žalobce povinen setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, na konkrétních a specifických okolnostech daného případu, jež plynou z kontextu napadeného rozhodnutí. Zejména přihlédl k nelegálnímu pobytu, neučinění žádných kroků k legalizaci pobytu a vědomému a svévolnému porušování právního řádu ČR a neoprávněného pobývání na území ČR v rozporu se správním rozhodnutím o vyhoštění i soudem uloženým trestem vyhoštění. Se stanovením maximální možné doby zajištění zdejší soud souhlasí, neboť dosavadní způsob chování žalobce na území ČR nedává záruku, že by byl ochoten dobrovolně upustit od dosavadního způsobu chování na území ČR a podřídit se pravidlům nastaveným zákonem o pobytu cizinců a zákonem o azylu.
25. Soud dále uvádí, že správní orgán se dostatečně vypořádal, s tím zda by bylo uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu účinné. Správní orgán uvedl, že v případě žalobce se lze oprávněně domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv žalobce mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, když o udělení mezinárodní ochrany požádal opakovaně a teprve po 11 letech pobytu na území ČR, až po uložení správního i soudního vyhoštění, po svém opětovném zadržení policií, zajištění za účelem realizace vyhoštění a umístění do zařízení pro zajištění cizinců. Možnost podat žádost o mezinárodní ochranu tedy žalobce nepochybně dříve měl a jeho jednání bylo vyhodnoceno jako účelové.
26. Na základě výše jmenovaných důvodů, které vedly žalovaného k závěru, že zvláštní opatření dle § 47 by byla neúčinná, lze dojít k tomu, že propuštěním ze zajištění, by byl ohrožen průběh správního řízení. Zdejší soud tedy konstatuje, že žalovaný správní orgán se dostatečným způsobem vypořádal s otázkou nemožnosti účinného uplatnění zvláštních opatření.
27. Ve zcela obecné rovině bylo žalobcem namítáno pochybení žalovaného spočívající v porušení § 2, § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu, dále čl. 8 odst. 3 přijímací směrnice a čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv. Žalobce nespecifikoval, v čem tato

pochybení měla spočívat, proto soud napadené rozhodnutí zkoumal jen obecně a neshledal jakékoliv porušení namítaných ustanovení.

28. Soud neshledal žádný ze žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
29. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení nenáleží.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 5. června 2018

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně